

Як затримати грабіжника

Олег Черногуз

Нема нічого простішого, як повернути цю операцію. Особливо, коли той грабіжник забрався у дім і застав вас на місці. Правда, це так рідко трапляється, бо число грабіжників так різко зменшилося, що коли ви телефонуєте до міліції, вам часто кажуть:

— Цього не може бути?! Серед білого дня! У вас у кімнаті? І ви так спокійно говорите? А-а, ви його затримали?! Все зрозуміло. Так чого ви ото дзвоните? Ведіть його в найближче відділення. Можете привести й до нас. Ми хоч на нього подивимося. Цікаво, що він у вас узяв?

— Нічого, — кажете ви.

— Та який же він грабіжник?! А-а, не встиг. Все одно приведіть.

Як бачите, до грабіжників інтерес проявляє навіть міліція. Бо що не кажіть, у наш славний час грабіжники й справді такі ж рідкісні істоти, як мамонти чи динозаври.

І все-таки, як же їх затримувати, коли вони вам потраплять до рук? Для цього, перш за все, грабіжника треба підстерегти і аж тоді вже затримувати. Якщо ви сидите дома і хтось раптом вам у шпарку дверей встромляє ключа, не підіймайте одразу галасу, не бийте вікон, не вискакуйте на балкон і не кричіть "Караул, рятуйте!"

По-перше, грабіжник, почувши, що ви так репетуєте, може несподівано хряснути дверима, і ви його не тільки не затримаєте, але навіть не побачите. По-друге, може до вас підійти ззаду, взяти за плечі і сказати:

— Петю, це я. Чого ти так злякався?!

— Це ти, жінко?! А я думав... — вимовляєте ви, згадавши, що це й справді могла бути ваша дружина, і опускаєтесь, як підкошений косою, на її руки.

Отже, домовилися: по-перше, ніколи не кричіть. По-друге: ніколи не думайте про грабіжників передчасно (у страху очі великі). По-третє: купіть рушницю і чекайте. Як тільки почуєте, що хтось встромив ключ у ваш замок, зведіть негайно курки і займіть відповідну позицію: сховайтесь за холодильником, за диваном, за добре оббитим кріслом або забарикадуйтеся тумбочками з-під телевізора й білизни і чекайте.

Як тільки крадій зайде в коридор, негайно висувайтесь і спочатку покажіть йому рушницю, а тоді вже себе, але наполовину. Після цього накажіть йому ввімкнути у коридорі світло (щоб вам краще видно було), а тоді нехай добре за собою зачинить двері. Наказувати маєте таким тоном, щоб він у ньому відчув металеві струни й помітив інші ознаки твердого металу, типу нержавіючої сталі, штучного алмазу тощо, але ні в якому разі — тремтіння в голосі чи заїкання.

— Тепер, хлопче, повернися до мене спиною, а пикою (з грабіжниками можна не церемонитися) до стіни і підніми повище руки... ще вище. А то ноги поперебиваю.

— Та ви що?! — несподівано заявляє непроханий гість. — Киньте рушницю. Вислухайте мене...

— Ану припини розмови! Ти мені зуби не заговорюй. Не оглядайся. Ще одне слово і голова — решето. Я вас знаю, субчиків...

Після цього рушницю берете в ліву руку, в праву телефон і набираєте номер.

— Алло! Міліція!

— Та послухайте спочатку мене! — перебиває вас грабіжник. — Киньте трубку і опустіть рушницю.

— Я уже стріляю, — кажете ви і чуєте в трубці:

— А куди це ви там стріляєте?

— Міліція?

— Так міліція.

— Я затримав грабіжника...

— Та послухайте, — благає вас грабіжник.

— Мовчать! — кричите ви в трубку і водночас до грабіжника.

— Що у вас там трапилось? — сердиться по той бік трубки сержант.

— Негайно виїжджайте. Затримав злодія. У квартирі 12, будинок 36.

— А як ви там опинилися?

— Я ж хазяїн квартири.

— А-а! — каже сержант. — Ну гаразд, їдемо.

Якщо ж сержант несподівано кине трубку, порадивши привести грабіжника до них, бо в міліції і так штат малий, то не кричіть у трубку:

— Так ви що, не приїдете?

Не кричіть і не кидайте ні трубки, ні рушницю і не вискакуйте на балкон. Є інші методи. Перший: примусити злодія відчинити двері і зачинити їх з протилежного боку. Другий: зробити вигляд, що ви збираєтесь його обшукати, підійти майже впритул до нього, а тоді ривком відчинити двері і вискочити з криком "караул" на вулицю.

— Слухайте, товаришу сержант, а якщо я його пристрелю на місці, мені за це нічого не буде?.. Нічого. Так чого я з ним буду собі морочити голову. Ясно. Я вас зрозумів. Він вліз до мене в квартиру... Нападав, я оборонявся. Є така стаття. Ага-а! Значить, можна. У кримінальному кодексі. Яка? Яка стаття? Ага-а, частина друга. Чудово... Але послухайте, він плаче. Хто він? Бандит плаче. Не вірити жодному слову... і сльозам. Гаразд і я так роблю. Куди ви радите цілитися? Не в голову? Чому? А, в спину! Зрозумів. Менше шансів промахнутися...

— Ради бога, відведіть рушницю...

— Слухайте, сержанте, він кричить "ради бога". І я йому так кажу: "Ми в бога не віримо. Ми атеїсти". Так ви радите перебити ноги? З лівого дула? Ану, стули ноги, а то розкарячив їх, як на палубі. Слухайте, він серйозно плаче... Артист! Де там артист?! Не кожний артист так легко видавить сльозу... Під ним уже мокро... Сльози так і ллються, як з поливальниці... Ви радите не звертати ніякої уваги... Підбити, якщо не чинить опору... А якщо вдарити по руках? Вони добре освітлені. Та й тоді він мені нічого не зробить... Можна... Спасибі. Я так і роблю... Господи, він уже впав і лежить. Товаришу сержанте, він лежить, накривши руками голову... У голову не стріляти? По лежачому

не б'ють? А як дублетом... по ногах? Ноги він підібрав під себе. Під самісінький живіт підтягнув. Одне тільки відоме вам місце видно. А в мене в патронах не сіль... Два вовчих жакани...

У цей час у коридорі лунає дзвінок. Ви полегшено зітхаєте. Хтось знову встромляє ключа в шпарку.

— Дружина, — радісно і облегшено шепочуть ваші уста.

Нарешті вона входить. Ви спочатку їй назустріч висовуєте своє бліде обличчя, намагаєтесь щось сказати, але у вас нічого не виходить.

— Що це за барикади? — вносить вона розрядку, дивлячись на себе в дзеркало, а тоді вже на лежачого грабіжника. — Знову набралися до чортиків...

Ви ховаєте рушницю і кажете:

Ану, жінко, перевір у нього кишені...

— Ще чого не вистачало?! Я по твоїх ніколи не лажу...

— А може, в нього там пістолет чи ніж індійський. Я його затримав...

— Хто? Оцей? — перевертає жінка грабіжника лицем до себе.

Ви заплющуєте очі. А що, як зараз вхопить її за комір і, прикрившись нею (а нею можна прикритися таким і двом), візьме і вискочить на вулицю. Тоді шукай вітру в полі.

— Так це ж Семен Петрович, — пізнає дружина. — Із сусіднього парадного.

— Помилився парадним, — ледве каже Семен Петрович. — Вибачте. А чоловік ваш...

— Нічого, нічого. З ким не буває, — каже дружина. — Тепер же будують... Коробки... Як близнята... Хоча б зафарбовували в інші кольори. А взагалі то треба менше пити...

Він піднімається, тісно стуляє ноги і каже:

— Пробачте, будь ласка. Мало того, що помилився парадним, а ще й ключ до ваших дверей підійшов. Ви нічого поганого не подумайте...

— Гаразд, гаразд, — проводить його до дверей дружина. — А може, до вечора пересиділи б у нас?! Просушилися б...

Спасибі. Я уже дома...

— Це він від сліз, — кажете ви, коли за ним зачиняються двері. — Так ридав, як поранений заєць. Ніколи не думав, що є такі боягузи... Не міг одразу сказати, що він сусіда. Ти, жінко, коли-небудь чула, як зайці на полюванні плачуть? — цікавитесь ви, ставите заряджену рушницю в куток і поспішаєте на кухню, щоб заглянути в жінчину господарську сумку: "Цікаво, що ж вона сьогодні з і астроному принесла?"

Але це вже зовсім інша тема.